

[Carsten Raft.]

ganske på samme måde på det i Belgien, Holland og de forskellige steder, og at der ikke er tale om nogen som helst ændring i opfattelsen. Jeg kommer uvilkårligt til at tænke på den udvalgsbetænkning, som kom, dengang vi tilsluttede os den fælles ledelse; i denne betænkning hed det med alle tre Atlantpartiers tilslutning — rigsdagstidende 1950—51, tillæg B. sp. 212 —:

„Da det ikke blot er af afgørende betydning for forsvarsstyrken som sådan, men også for Danmark, at de tropper, landet stiller til rådighed for forsvarsstyrken, står mål med de krav, andre landes tropper opfylder . . .“

Det er den forudsætning, man går ud fra vi handler efter. I andre lande er der 18 måneders tjenestetid plus genindkaldelse — det var mere, det er blevet nedskåret, men kun fordi det samlede skjold — som man kalder det i NATO-sproget — som de fire lande opstillede, var blevet så stærkt, at man med hensyn til beredskabet turde skære ned; men jeg har ikke noget sted mødt nogen som helst tanke om, at man var i færd med en yderligere nedskæring, og jeg må sige — jeg førte ikke selv talen ind på det, men sammenligninger er nødvendige og kan ikke undgås — at man var forbavset over, at Danmark alene var det. Den betragtning kom meget tit til orde, at nede i Vesteuropa er der dog en samlet front, en stor styrke, suppleret og støttet af engelske og amerikanske tropper. I Norge — hvis man vil tage det med — er der et stort rum omkring af hav og land, inden man kommer til de centrale dele af Norge. Vi derimod ligger en eller halvanden times kørsel fra nogle af verdens bedste tropper — som der eventuelt bliver tale om. Derfor forstod man ingen steder, at netop Danmark, som er det mest udsatte af alle NATO-lande, det svageste, det ensomste, uden hensyn til hvad hjælp vi kan få — idet vi jo ikke foreløbig kan regne med hjælp fra landstyrkerne — tillader sig en nedskæring, der er så stor.

Dertil kommer — og det er jo ikke noget, som man kan overse — at denne betragtning og de beslutninger, der i virkeligheden fæstnede sig for nogle år siden, voldsomt forstærkes af den militærtekniske udvikling. Den mekaniske udvikling har jo været kolos-

sal. F. eks. disponerer et ganske almindeligt infanterikompani over otte våben; det kræver en betydelig uddannelsesstid. Men atomudviklingen og de erfaringer, der er blevet gjort i Westfalen med hensyn til, i hvilken grad man skal kunne operere med tropperne, sprede dem, samle dem, holde sine styrker i hånden, er af en sådan karakter, at man fik et meget stærkt indtryk af, i hvilken grad uddannelsen må skærpes, og at man er nødt til i alt fald at have de 18 måneders tjenestetid plus genindkaldelser, som forefindes andre steder.

Jeg tror også, jeg har lov til at sige, at det er den almindelige opfattelse, ikke mindst efter Koreakrigen, at moderne krig har fået en karakter, der gør, at man kun kan operere med stærkt uddannede styrker, og det er jo et spørgsmål, hvilken stilling man placerer landets værnepligtige i ved at slække kravene her. Jeg ved godt, at det hører sig ikke til at tale dystert og makabert om soldater, der skal bruges i krig; men det er dog forudsætningen for så store anstrengelser, finansielt og arbejdsmæssigt, som vi foretager her i landet, at det kan være, de skal anvendes, og det kan være, de skal anvendes alene overfor verdens bedst uddannede styrker, som det antagelig kommer til at dreje sig om. Det er et spørgsmål, om der ikke ligger et meget stort ansvar på de folk, der af helt andre grunde skærer ned på tjenestetiden. Spørgsmålet er, på hvilke andre områder disse besparelser griber ind. Ministeren har jo sagt noget, men det var ikke helt udførligt og kunne måske heller ikke være det, fordi man først nu regner dette i luften frit grebne tal ud og fordeler det på den rigtige måde.

Jeg kan dårligt som medlem af „Folk og Værn“ undlade at nævne denne virksomhed, som betyder så uendelig meget for humøret hos soldaterne. Der er ikke sjovt på kaserne, heller ikke på de nye, hvor sengene står ganske tæt, hvor bepakningen gør det næsten umuligt at komme forbi. Der kræves en lille smule opmuntring. Vi har forsøgt at bygge noget op; nu bliver det skåret ned til 50 pct. Jeg har ikke ønsket at forhandle om det, det må være på ministerens ansvar. Jeg mener, der er nedskæringer, der er lige så uansvarlige; men det er en meget, meget stor tilbagegang i forhold til den tjenesteydelse overfor landets værnepligtige,